

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk (przewodniczący)

SSN Andrzej Wróbel

SSA Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. H.

przeciwko Przedsiębiorstwu Budownictwa Przemysłowego "B. - 3" Spółce Akcyjnej  
w K.

o sprostowanie RP-7,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 kwietnia 2006 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 20 października 2005 r., sygn. akt VI Pa .../04,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi  
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 października 2005 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej i odrzucił skargę.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wskazał, iż pełnomocnik ustanowiony z urzędu wyznaczony został przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w dniu 16 sierpnia 2005 r. Przeszkodą uniemożliwiającą wniesienie skargi kasacyjnej, której termin upływał w dniu 9 sierpnia 2005 r., był brak pełnomocnika uprawnionego do wniesienia skargi kasacyjnej. Zdaniem Sądu przeszkoda ta ustała w dniu 16 sierpnia 2005 r. a zatem bieg terminu do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej liczyć należy od tej daty. W tym zakresie Sąd podzielił pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1998r. II UZ 122/98 OSNP 1999 nr 26, poz. 736 oraz z dnia 11 października 2001r. IV CZ 163/01 (OSNC z 2001r. nr 5 poz.70 ).

Skoro wniosek złożony został w dniu 15 września 2005 r., to nastąpiło to z przekroczeniem terminu wskazanego w art. 168 §1 k.p.c. i wniosek taki podlegał odrzuceniu na mocy art. 171 k.p.c. W konsekwencji skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na mocy art. 398<sup>6</sup> k.p.c., przy czym Sąd nie wskazał konkretnego paragrafu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie w całości albo jego zmianę i przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu zawiadomiony został dopiero w dniu 17 sierpnia 2005 r. a odpis wyroku sądu pierwszej i drugiej instancji otrzymał dopiero po tygodniu od zawiadomienia. Natomiast do pierwszego kontaktu z ubezpieczonym doszło – z powodu nieobecności ubezpieczonego w miejscu zamieszkania - w dniu 9 września 2005 r. Stąd dopiero od tego dnia miał możliwość wniesienia skargi kasacyjnej. Dalej skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy przyjął koncepcję niekorzystną dla skarżącego, prezentowaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego, gdy tymczasem istnieje również pogląd prawny wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2000 I CZ 62/00, iż za dzień, w którym ustała przyczyna uchybienia terminu do wniesienia kasacji w rozumieniu art. 169 § 1 in fine k.p.c. należało uznać dzień, w którym adwokat ustanowiony pełnomocnikiem dla wnioskodawcy miał rzeczywistą możliwość wniesienia kasacji. Możliwość taką adwokat miał zaś dopiero po zapoznaniu się z aktami sprawy, ze stanowiskiem wnioskodawcy co do zakresu kasacji i po sporządzeniu kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Ze względu na zarzuty, na których oparte zostało zażalenie, jego kontrola sprowadza się do rozpoznania - na podstawie art. 398 <sup>21</sup>k.p.c. w związku z art.394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c. postanowienia zawartego w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia. Postanowienie to poprzedzało wydanie zaskarżonego postanowienia, nie podlegało oddzielnemu zaskarżeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., I CKN 367/99, OSNC 2000, nr 3, poz. 48 i uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r. III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1) i miało wpływ na rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym postanowieniu.

Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą sprawę, podziela pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2000 I CZ 62/00 ( OSNC z 2001r. nr 1, poz. 7 ).

Za trafne należy uznać argumenty, że skoro równocześnie ze złożeniem wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji należało wnieść skargę kasacyjną (art. 169 § 3 k.p.c.), to na zapoznanie się z aktami sprawy i sporządzenie skargi pełnomocnikowi wnioskodawcy pozostawał tylko tydzień. Tymczasem ustawa (art. 398 <sup>5</sup> k.p.c.) przewiduje termin dwumiesięczny (liczony od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej) do wniesienia skargi kasacyjnej. W tej sytuacji za dzień, w którym ustała przyczyna uchybienia terminu do wniesienia skargi w rozumieniu art. 169 § 1 in fine k.p.c. należało uznać dzień, w którym radca prawny, ustanowiony pełnomocnikiem dla wnioskodawcy, miał rzeczywistą możliwość wniesienia skargi. Możliwość taką miał on zaś dopiero po zapoznaniu się z aktami sprawy, ze stanowiskiem wnioskodawcy co do zakresu skargi i po sporządzeniu skargi. Czynności te radca miał obowiązek podjąć bez nieuzasadnionej zwłoki, ale przy uwzględnieniu jego normalnego obciążenia pracą zawodową. Wobec tego, że w typowej sytuacji procesowej ustawa przewiduje dla

tych czynności termin dwóch miesięcy , skrócenie tego okresu stronie, dla której ustanowiono pełnomocnika, byłoby ograniczeniem jej uprawnień. Dlatego w takim wypadku za dzień, w którym ustała przyczyna uniemożliwiająca wniesienie skargi w rozumieniu art. 169 § 1 in fine k.p.c. należy uznać nie dzień zawiadomienia radcy prawnego o ustanowieniu go pełnomocnikiem, ale dzień, w którym miał on rzeczywistą możliwość wniesienia skargi, nie późniejszy jednak od dnia zawiadomienia go o ustanowieniu pełnomocnikiem więcej niż o dwa miesiące.

Z powyższego wynika, że skoro wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi (wraz ze skargą) ustanowiony dla wnioskodawcy pełnomocnik, złożył w dniu 15 września 2005r. (o ustanowieniu pełnomocnikiem zawiadomiony został 17 sierpnia 2005r.), to wniosek ten z tej przyczyny, dla której został uznany przez Sąd Okręgowy za spóźniony, nie podlegał odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>15</sup> k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.